

นวนิยายไทย

ลายเสือ • ราชศักดิ์

ลงพิมพ์ในนิตยสารหญิงไทย พ.ศ. ๒๕๕๗-๒๕๕๘

พิมพ์รวมเล่มครั้งแรก : โดยสำนักพิมพ์เพื่อนดี, พฤษภาคม ๒๕๖๐

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : ฟารุค สมัครไทย

ราคา : ๒๒๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ
ราชศักดิ์.

ลายเสือ.-กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๖๐.

๓๑๑ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-625-1

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

ศิลปกรรม

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

ศุภรัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

วิญชน์ ตรีธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป็นประเสริฐ

สมยงค์ กงใจ สุพรรณมา เศตรา

สำนักพิมพ์เพื่อนดี ในเครือบริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนภาศัพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

Homepage : <http://www.puendee.com>

<http://www.facebook.com/puendee>

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

เรื่อง ‘ลายเสือ’ นี้ ราชศักดิ์ จับเอาเหตุการณ์ในช่วง พ.ศ. ๒๔๘๙ จนถึงต้นพ.ศ. ๒๔๙๐ ซึ่งเป็นระยะที่สงครามโลกครั้งที่ ๒ ผ่านพ้นไปไม่นาน

ภาวะหลังสงครามก่อให้เกิดเศรษฐกิจตกต่ำ ผู้คนขาดแคลนของกินของใช้ ประกอบกับภาวะการณ์ทางการเมืองที่ไม่นิ่ง จึงเกิดการชงชุมกวมกำลังของเหล่าโจรร้ายที่เที่ยวปล้นสะดม เรียกค่าไถ่ และก่อกรรมทำเข็ญกับราษฎรในหลายพื้นที่ทั่วประเทศ

กลุ่มโจรที่เอาตัวรอดจากเงื้อมมือตำรวจได้เก่งกาจ จะด้วยเล่ห์เหลี่ยมฝีมือ หรือมีคนสำคัญหนุนหลังก็ตาม ก่อตัวเป็นที่พึ่งพิงของโจรจากถิ่นอื่น จนเกิดเป็นชุมโจร หรือชุมเสือขึ้นมา นานวันเข้าเมื่อได้ที่เหมาะก็ตั้งเป็นกองบัญชาการในหมู่บ้านที่มีผู้บริสุทธิ์อยู่อาศัยขึ้นเสียเลย

จากหมู่บ้านที่เคยสงบสุข กลับเป็นที่หลบของคนที่ผิดกฎหมาย และกลายเป็นชุมเสือ พวกมันจึงสร้างกฎเกณฑ์ สะสมกำลังอาวุธ และผู้คน จนยากที่ตำรวจจะปราบได้ง่าย

การถล่ม ‘จักรพรรดิกอไฟ้’ และกองโจรแห่งบ้านกอไฟ้ในเรื่อง ‘ลายเสือ’ นี้เกิดขึ้นจริงในยุคนั้น โดยการสนธิกำลังของตำรวจมือปราบที่แบ่งออกเป็นหน่วยหลักถึง ๘ หน่วยรวมใจกันปฏิบัติการกวาดล้างรังโจรครั้งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ไทยจนสำเร็จ

ราชศักดิ์ ผู้มีฝีมือในการเขียนนวนิยายจากข้อมูลทางประวัติศาสตร์ แนวหน้าตั้งอยู่แล้ว จึงได้สร้างเรื่องราวของ เดช ครูหนุ่มตัวเอกของเรื่องขึ้นมา แล้วพาผู้อ่านเข้าไปอยู่ในวังโจรของบรรดาเสือทั้งหลายได้อย่างน่าตื่นเต้น เดชเสียบุคคลที่รักและบูชาไปเพราะน้ำมือโจร แต่ชะตากลับผลักดันให้เขาเข้าไปอยู่ร่วมกับเหล่าโจรเดชะตายอย่างเลื่องไม่พัน เมื่อจะจับเสือก็ต้องเข้าถ้ำเสือ แต่โชคกลับนำเขาให้ได้พบรักกับหญิงสาวสวยในช่วงชีวิตที่รอการแก้แค้นอยู่

ทุกลมหายใจ

ที่มุมโຈรของหมู่บ้านแห่งนี้ เขาพบเห็นเสื้อที่ประกาศ ‘ลาย’ ของมันอย่างชัดเจน รู้ว่าเมื่อถูกปราบ เสื้อก็ยังเป็นเสื้อ มีอาจปราบได้ง่ายๆ และด้วยชาติเสื้อแล้ว ก็ยากที่จะเดินเข้ามาสยบหรือยอมแพ้แต่โดยดี ราวกับว่าชีวิตของพวกเขา ถ้าไม่ปล้นก็อยู่อย่างคนธรรมดาไม่ได้

หวังว่าผู้อ่านจะติดตาม ‘ลายเสื้อ’ ด้วยความระทึก สนุกสนาน และเรียนรู้ประวัติศาสตร์ชาติไทยในยุคสมัยหนึ่งไปด้วยอย่างเพลิดเพลิน

จากใจผู้เขียน

“ราชศักดิ์”

ตอนผมเป็นเด็กชายตัวเล็กๆ อยู่บ้านริมทางรถไฟ อำเภopakท้อ จังหวัดราชบุรี ได้มีโอกาสนั่งเรือจ้างกับแม่ไปเยี่ยมคุณตา และคุณยายที่ตัวจังหวัดสมุทรสงครามเป็นระยะ ผมยังจำภาพชายวัยกลางคนเจ้าของเรือที่โยกพายกับหลักแจวเป็นจังหวะพาเรือแล่นตัดน้ำไปตามลำคลองวัดประตู่ราวกับไม้รูดจักเหินดเหนื่อย คลองนี้ในสายตาของเด็กอย่างผมค่อนข้างกว้างขวางและคดเคี้ยวยาวไกล จำได้ว่ากว่าจะถึงจุดหมายปลายทางใช้เวลาอันเป็นชั่วโมง โดยเรือจะไปออกแม่น้ำแม่กลองอันกว้างใหญ่ใกล้ตัวเมืองสมุทรสงคราม คลองนี้มีน้ำใสสะอาด สองฝั่งคลองร่มครึ้มไปด้วยสวนมะพร้าวและหมู่ม้านานาชนิด ระหว่างทางมีเรือสวนผ่านไปมาเป็นระยะ บางทีมีฝูงนกเป็ดน้ำลอยตัวหาอาหารกินร้องแซ่แซ่ ออกจากท่าปากท้อมาราวหนึ่งชั่วโมง เรือก็มาถึงชุมชนใหญ่แห่งหนึ่ง ชื่อ ‘หมู่บ้านกอไผ่’ แม่เล่าว่าเมื่อหลายปีมาแล้วหลังสงคราม-โลกจบไปได้ปีเดียวตอนที่ผมยังไม่เกิด หมู่บ้านนี้ดังไปทั่วประเทศเพราะเป็นที่ตั้งของชุมชนโจรที่ใหญ่ที่สุดของประเทศ มีโจรซ่องสุมกันอยู่กว่าร้อยคน พร้อมอาวุธทันสมัย และออกปล้นสะดมไปทั่ว เนื่องจากหมู่บ้านตั้งอยู่ตรงรอยต่อของเขตสมุทรสงครามกับราชบุรี จึงมักไม่ค่อยมีตำรวจเข้ามา และเปิดช่องให้พวกโจรสร้างอาณาจักรขึ้นอย่างยิ่งใหญ่ มีการจัดระบบ และสร้างโรงเรือนคูรบราวกับค่ายทหาร โจรร้ายสร้างความเดือดร้อนไปทั่วจนรัฐบาลสมัยนั้นต้องเข้ามาดู และนำไปสู่การวางแผนกวาดล้างครั้งใหญ่ แม่บอกว่าเห็นตำรวจที่ยกพลมาปราบโจรลงรถไฟที่หน้าบ้าน เดินกันเต็มขานชาลาไปหมด

เมื่ออายุมากขึ้นเป็นผู้ใหญ่ทำงานแล้ว ผมได้มีโอกาสอ่านสารคดีเกี่ยวกับโจรบ้านกอไผ่หลายชิ้น อีกทั้งยังได้มีโอกาสเข้าไปในพื้นที่ที่พวกโจรเคยแพร่อิทธิพลอยู่ อย่างเช่น ย่านวัดประตู่ อัมพวา อำเภอกวัดเพลง และอื่นๆหลายจุดยังคงสภาพใกล้เคียงกับสมัยเมื่อห้าสิบกว่าปีที่แล้ว จากข้อมูล

ที่มีอยู่จึงเกิดแรงบันดาลใจลงมือเขียนนวนิยายเรื่องนี้ขึ้นมา

‘ลายเสือ’ เป็นเรื่องของ เดช อดีตครูหนุ่มที่ชีวิตผันแปรต้องหลบเงื่อมมือกฎหมายเข้าไปอาศัยอยู่ในหมู่บ้านกอไผ่ และต้องเผชิญหน้ากับไอ้เสือดาวปล้นมากหน้าหลายตา มีเหตุการณ์ต่างๆ เกิดขึ้นจนแทบเอาชีวิตไม่รอด ความเดือดร้อนแสนสาหัสของคนในหมู่บ้านเกิดจากการที่โจรใหญ่และลูกน้องยึดถือประโยคที่ว่า “ชาติเสือต้องไวลาย ชาติชายต้องไวชื่อ” ดังนั้น เมื่อเจ้าหน้าที่บ้านเมืองระดมพลเข้าปราบปราม เหล่าโจรจึงคิดสู้สุดชีวิต ไม่คิดหนี ต่างออก ‘ลาย’ ของพวกตนอย่างเต็มที่ และดึงเอา เดชตลอดจนชาวบ้านผู้บริสุทธิ์เข้าไปติดอยู่ในวังวนแห่งการชนฆ่าครั้งใหญ่

รายละเอียดจะเป็นอย่างไร ผมขอเชิญชวนท่านผู้อ่านกรุณาติดตามได้ ณ บัดนี้ครับ

ลายเสือ

ราชศักดิ์

“เข้าไปลิบนาที” ชายสูงอายุผมสีดอกเลาชะเง้อมองไปที่หัวรถจักรซึ่งกำลังเคลื่อนไถล์เข้ามา

“เรื่องปกติที่ซ่ม บางทีซำกว่านี้อีก” เสียงนางขึ้นผู้เป็นเมียพูดขึ้น

เสียงหวูดดังแว่วมาจากเสาสัญญาณด้านทิศใต้ของสถานีรถไฟปากท่อ กลุ่มคนที่ซานซาลาทั้งผู้โดยสารและผู้มารับญาติมิตรต่างพากันมองไปยังหัวรถจักรที่เห็นดำตะคุ่มมาแต่ไกลและมีขนาดใหญ่ขึ้นเรื่อยๆ

กลุ่มเมฆฝนสีเทาลอยต่ำเหนือสถานี ทำให้ยามบ่ายของต้นเดือนกันยายน ไร่แดดและเย็นร่มรื่นอยู่ท่ามกลางสายลมที่พัดโชยเนือย ธงชาติผืนเล็กเหนือหน้าต่างสถานีสลับพัดพลิ้วไปมาเบาๆ ตามแรงลม เสียงเจ้าหน้าที่สถานีสั่งการ เสียงกริ่งโทรศัพท์ดังแว่วมาจากห้องควบคุมระคนกับเสียงตอกตุ๋กึงกังจากห้องชายตัวที่อยู่ติดกัน

บรรดาแม่ค้าที่ยืนอยู่ใกล้ๆ สองผิวเมียต่างสอดไม้คานเข้ากับเสาแทรกเตรียมหาบสัมภาระของตนขึ้นรถ เด็กชายชายกาแพยกถาดกระป๋องโอเลี้ยงเดินผ่านรั้วมะขามเทศเตี้ยๆ ออกมารอบนซานซาลาที่โรยด้วยกรวดเล็กๆ เด็กหญิงอีกสองคนแบกถาดห่อข้าวผัดและก๋วยเตี้ยวแห้งเดินตามมา

“พี่ซ่มหลบเข้ามาหน่อย” แม่ชีนรื่องเตือนผิวด้วยความเป็นห่วงเมื่อขบวนรถจักรเริ่มเข้าสู่ซานซาลาสถานี

“ซำรู้่น่า มาเป็นร้อยครั้งแล้ว” เสียงตอบกลับอย่างไว้เชิง

หัวรถจักรไอน้ำสีดำป่นเขียวใหญ่ทะมึนลากขบวนรถไฟฟูลู่โห่งโก-ลก-กรุงเทพฯ อันยาวเหยียดผ่านนายสถานีที่โบกรธงเขียวขณะชะลอความเร็วเตรียมจอดเทียบซานซาลา กลุ่มคว้นเทาดำจากปล่องฟุ้งเป็นลูกคลื่นทับซ้อนสูงขึ้นไปเหนือขบวน เสียงล้อเหล็กบดสันรางแทรกด้วยเสียงเสียดสีของโลหะจากการเบรก

มันมาพร้อมกับความร้อนระอุและเสียงฟู่ของมวลไอน้ำที่พุ่งเป็นละอองขาวคลุ้งก่อนจะสลายหายไปในาอากาศอย่างรวดเร็ว พื้นซานซาลาสน์สะท้อนจนรู้สึกได้ถึงน้ำหนักอันมหาศาลที่กดทับราง ลมจากขบวนรถพัดกระทบผิวขณะที่กลิ่นน้ำมันเครื่องผสมกลิ่นควันไฟแทรกอยู่ในทุกอณู เป็นกลิ่นเฉพาะที่คุ้นเคยของทุกคนที่ใช้ชีวิตผูกพันอยู่กับรถไฟมายาวนาน

ขบวนรถจอดสนิทแล้ว ผู้โดยสารหลายคนลงที่นี้ เนื่องจากปากท่อเป็นสถานีใหญ่แห่งหนึ่งในช่วงสถานีเพชรบุรีถึงราชบุรี ผู้คนบนซานซาลาสน์ต่างวิ่งบ้างเดินบ้างดูขวักไขว่ มีเสียงจ๊อกแจ๊กจ้อแจตั้งไปทั่ว เสียงเหยียบหินเกล็ดดังสวบสวบแทรกปนอยู่กับเสียงร้องโหวกเหวกของเด็กชายของ ผู้โดยสารบนโบกี้หลายคนชะโงกหน้ากวั๊กมือเรียกเด็กเพื่อซื้อของ

“นั่นไง เจ้าเดช” เสียงแม่ชื่นร้องอย่างดีใจแล้วชวนพ่อเดินไปทางท้ายขบวน

“ไหนหรือ” พ่อสอดสายสายตาไปยังคนกลุ่มใหญ่ที่เพิ่งลงมาจากรถ ต่างหอบข้าวของพะรุงพะรังตรงมายังทางออก พ่อเห็นลูกชายเดินอยู่ท่ามกลางผู้คน ไบหน้ากร้านแดดของนายชมก็หันมายิ้มให้เมียอย่างยินดี

ชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ผิวเนื้อดำแดงหน้าตาคนสันท่าทางทะมัดทะแมงหิ้วกระเป๋าเดินตามคนอื่นๆ มา เมื่อเห็นผู้มารับก็เดินยิ้มมาหาอย่างดีใจ แล้ววางกระเป๋าลงยกมือไหว้

“พอกับแม่มารอนานไหม” ลูกชายถามขณะที่ระหังสัญญานรถออกตั้งขึ้น

“ไม่นานหรอก มีของเท่านี้หรือลูก” สายตาผู้พ่อมองลูกชายอย่างเอ็นดู

“มีแต่กระเป๋าใบเดียว” ชายหนุ่มก้มดูกระเป๋าใบเชื่องชนิดหนึ่ง

สามคนพ่อแม่ลูกเดินปะปนกับผู้โดยสารมาที่ทางออก หลบทางให้กุลีซึ่งเข็นรถบรรทุกแข่งผลไม้แล้วผ่านประตูรั้วมะขามเทศมุ่งตรงไปยังรถโดยสารสายปากท่อ-เพชรบุรีที่จอดรอผู้โดยสารอยู่ด้านหลัง รถคันนี้จะวิ่งผ่านย่านวังมะนาวที่พวกเขาอาศัยอยู่ก่อนมุ่งเข้าสู่อำเภอย้ายไปสิ้นสุดที่ตัวจังหวัดเพชรบุรี

“เดช เอ็งน่าจะหาทางย้ายกลับมาบ้านเราละ เป็นครูที่ปากท่อหรือ
ดอนทรายก็ได้ จะได้เป็นเพื่อนพ่อกับแม่ ประจวบมันไกลเหลือเกิน ตอนนี
พ่อไม่ค่อยสบายเท่าไร มีลูกอยู่ใกล้ๆ มันอบอุ่นดี” แม่เอ่ยขึ้นพลางจับมือ
ลูกชายโชน

“ผมตั้งใจไว้แล้วครับแม่ กำลังหาทางวิ่งเต้นอยู่ ไม่ง่ายเหมือนกันถ้า
ไม่มีพวก”

“ถ้าเอ็งย้ายมาอยู่บ้าน พ่อแม่คงมีความสุขมาก” แม่พูด

“เฮ้ย...เดช” เสียงเรียกจากเพิงขายอาหารติดต้นกร่างใหญ่ข้างสถานี
รถไฟแทรกขึ้นมา เดชหันไปมองอย่างแปลกใจ พ่อเห็นเจ้าของเสียงก็ยิ้มให้
แล้วเดินตรงไปหา

“ไอ้อดม ไม่นึกว่าจะเจอเอ็ง ดีใจจริงๆ” เดชจับแขนชายหนุ่มลูกจีน
ผู้เป็นเพื่อนท่ามกลางเสียงโบกกร่างต้องลมพลิวไหวผสมเสียงแข็งแซ่ของนกกา
ที่มากินลูกกร่าง อดมหรืออดมของเพื่อนๆ เป็นลูกพ่อค้าขายข้าวในตลาดที่
สนิทกันมาตั้งแต่เรียนชั้นประถม เขาหันมาไหว้นายชมนางชื่น ผู้อาวุโส
รับไหว้พร้อมกับรอยยิ้มแล้วขอตัวแยกไปยังรถโดยสารที่จอดอยู่ปล่อยให้ชาย
หนุ่มสองคนคุยกัน

“กินข้าวด้วยกันก่อนสิ ไอ้เดช”

“ไว้คราวหน้าไวย์ วันนี้ไม่สะดวก แล้วจะไปหาที่บ้าน รับรองได้กินเหล้า
กันสนุกแน่” เดชตอบไหล่เพื่อน

“ได้ข่าวว่าเอ็งเป็นครูอยู่ที่ประจวบ” อดมมองสำรวจเพื่อนที่ไม่เห็นมา
นาน

“ใช่ สอนมาสองปีแล้ว” เดชพยักหน้า “ตอนนี้กำลังหาทางย้ายกลับ
บ้านอยู่”

“ดีจริง ขอให้ได้ย้ายนะกูจะได้มีเพื่อนกินเหล้า” เจ้าของเสียงหน้าตา
เบิกบานที่ได้พบเพื่อน “ไอ้เทพเพิงบ่นคิดถึงเอ็งอยู่หยกๆ”

“มันยังเป็นตำรวจอยู่ที่นั่นใช่ไหม”

“ใช่ ดิดลิบเอกแล้วถือว่าเร็วนะแต่คงอีกนานกว่าจะติดจำ”

“ดีใจกับมันด้วย แบบนี้ผลงานต้องดีแน่”

“มันกับพวกจับลูกน้องเสือแหวงได้เมื่อเร็ว ๆ นี้” อุดมพุดด้วยสีหน้าชื่นชม

“เสือแหวงที่เผาตลาดบางเค็มรี ได้ข่าวว่าตายไปเมื่อเดือนที่แล้วนี่”

“ใช่ ลูกลูกน้องตัวเองฆ่า ชดใช้กรรมที่มันเคยฆ่าตำรวจแถมยังฆ่า ปลัดโซติด้วย”

“โจรฆ่ากันเองก็ดี ตำรวจจะได้เบาแรง” เดชทำหน้าสะใจ หลับตา เห็นหน้าปลัดโซติซึ่งเป็นปลัดอำเภopakท่อกผู้อุทิศตนเพื่อราชการแล้วอด สงสารไม่ได้

“หลังสงครามนี้โจรชุมจริง ๆ เดียวนี้ไปไหนต้องระวังตัวแล เอ็งก็เหมือน กันระวังตัวไว้บ้างก็ดี” อุดมมีสีหน้าท้อแท้

“สงครามเพิ่งจบไปไม่ถึงปี บ้านเมืองยังไม่เข้ารูปเข้ารอย คนจนมี มาก อาวุธก็หาง่าย มันเลยเป็นอย่างนี้” เดชพยักหน้าเห็นด้วย

“ทหารที่ไปรบเชียงตุงถูกปลัด ชาวบ้านไม่มีงานทำ ยามข้าวยาก หมากแพงหลายคนอาจหันมาเป็นโจร ชาวบ้านอย่างเราเลยลำบากกันหน่อย”

“ที่ไม่ลำบากก็คงเป็นพวกนักการเมือง”

“ถูกของเอ็ง พวกนี้จอบเสียมมันกินไม่เลือก” อุดมส่ายหัว

เดชมองไปยังรถโดยสารสี่เขี้ยวคันเล็กที่พอกับแม่ขึ้นไปนั่งอยู่กับ ผู้โดยสาร ๔-๕ คนแล้วหันมาบอกเพื่อน “แล้วจะไปหาที่บ้าน วันนี้ขอตัว ก่อน ดีใจจริงๆ ที่เจอเอ็ง”

“พร้อมเมื่อไร อย่าลืมบอกนะไว้อย่า จะได้นัดเพื่อน ๆ” อุดมยิ้มพร้อม ตบไหล่เพื่อนเบาๆ

* * *

ภาพเบื้องหน้าเป็นบ้านทรงไทยเก่าๆ คล้ายบ้านชวนาทั่วไปแถวนี้ที่ กระจายกันอยู่ไม่ไกลนัก หลังคาจั่วมุงสังกะสีของมันมีคราบสนิมสีน้ำตาลแดง จับเต็ม สภาพของบ้านบ่งบอกให้รู้ว่าผ่านแดดผ่านฝนมานานหลายปี

เดชมองบ้านที่เขาเกิดและอาศัยกินอยู่มาตั้งแต่เด็ก ภาพบ้านยังคุ้นตา ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงมากนัก มันตั้งอยู่กลางท้องนาอันไพศาลที่มีถนนเพชร-

เกษมตัดผ่านไม่ห่าง และมีเทือกเขาสีน้ำเงินทอดตัวประดับเป็นฉากหลังไกลออกไปที่ขอบฟ้าด้านตะวันตก

ชายหนุ่มดีใจที่กลับมาถึงบ้านอันอบอุ่นอีกครั้งหนึ่ง

หน้าบ้านเป็นลานดินนวดข้าวและกองฟางสีน้ำตาลอ่อน รอบบริเวณร่มครึ้มไปด้วยหมู่ไม้สีเขียวที่แผ่กิ่งก้านให้ร่มเงาสลับแซมด้วยดงกล้วยและมะละกอ ได้ถู่บ้านมีวัวเลี้ยงไว้ในคอกสองตัว กลิ่นขี้วัวจางๆปนกลิ่นฟางแห้งที่คุ้นเคยปนมากับสายลม ไก่สามสี่ตัวที่กำลังคุ้ยเขี่ยจิกกินอาหารอยู่กลางลานวิ่งกระพือปีกออกไปข้างบ้านเมื่อเดินเข้าไปใกล้

เจ้าดำสุนัขพันธุ์ไทยที่ देखเลี้ยงมาตั้งแต่เล็กนอนหมอบอยู่ใต้ถู่บ้านร้องครางอย่างดีใจแล้ววิ่งกระดิกหางออกมารับเจ้าของ देखลูบหัวมันอย่างเอ็นดู

เสียงบันไดตงออดแอดทุกครั้งที่มีคนเดินขึ้นบ้าน สะท้อนความประทับใจเก่าๆ อันเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตลูกทุ่งให้ย้อนกลับคืนมา

“วันนี้แม่จะทำแกงส้มมะรุ้มที่เอ็งชอบให้กิน” แม่หันมาบอกลูกชายหลังจากขึ้นเรือนมานั่งคุยกันอยู่พักใหญ่ ขณะที่พ่อคว้ากระบุงยาสูบออกมาตั้งที่พื้น

“ดีจริง ผมไม่ได้กินมานานแล้ว” ชายหนุ่มร้องขณะนำข้าวของออกจากกระเป่า

“อย่าลืมหินมาๆ ก็แล้วกัน แม่ว่าเอ็งพอมลงนะ”

“ครับ พ่อรู้ตัว มาคราวนี้คงดีขึ้นเพราะได้พักหลายวัน”

“พ่อขายข้าวในยุ้งได้เงินไม่น้อย หักใช้หนี้แล้วเราคงสบายขึ้น” พ่อแทรกขึ้นด้วยน้ำเสียงปลื้มนิดๆ

“ถึงอย่างไรก็ต้องระวังการใช้จ่าย ระยะนี้ข้าวของแพงขึ้นมาก” देखบอกพ่อ เขารู้ดีว่าเงินที่เหลืออยู่คงไม่มากมาอะไรนัก “ได้ข่าวว่าไทยเราต้องส่งข้าวออกเพื่อใช้หนี้สงคราม ต่อไปข้าวจะขาดแคลนและแพงด้วย”

“นี่ดีนะที่ข้าวปลาอาหารแถวนี้หาได้ง่ายๆ ไม่ต้องเสียเงินซื้อมากนัก” ผู้สูงอายุเหม่อมองออกไปที่ชายทุ่ง

“ตอนหลังพ่อไม่ค่อยสบาย ทำนาได้ไม่มาก ต่อไปจะให้คนเช่าไม่ต้อง

เหนื่อยเอง ได้น้อยหน้อยก็ไม่ใช่ไร เอ็งก็มึ่งานทำแล้วไม่ห้วงอะไร”

“ผมดีใจที่พ่อพูดเรื่องนี้เพราะบอกให้พักมาหลายหนแต่พ่อก็ไม่ยอม”

“ตอนนั้นมันแข็งแรงนี่ ต้องหาเงินเข้าไว้เพราะไม่รู้ว่าจะเจ็บจะป่วยเมื่อใด”

“พ่อควรหาความสบายไว้บ้าง เหนื่อยมาตลอดชีวิตแล้ว” เดชมองผู้ให้กำเนิดอย่างรักใคร่ พ่อพร้อมจะเสียสละความสุขของตนเพื่อคนอื่นเสมอ

“ใช่ เราควรพักผ่อนบ้าง” แม่เคี้ยวหมากพลางมองพ่ออย่างห่วงใย

“เจ้าเดชมันกลับมาบ้านคราวนี้ เราน่าจะถือโอกาสไปเยี่ยมสำรวยกัน”

“เอาสิ ชักก็อยากไปเหมือนกัน ไม่ได้ไปมาร่ว่มสองปีแล้ว” นายชมอึดยาสูบเข้าปอดพร้อมพ่นควันขาวอย่างสบายอารมณ์ หลังตานึกถึงบรรยากาศเงียบสงบร่มรื่นน่าอยู่ของหมู่บ้านริมคลองที่น้องเมียอยู่

“จริงรีพี่” นางชื่นมองมาที่ผัวอย่างแปลกใจระคนยินดี “แต่ก่อนชวนที่ไรบอกไม่ว่างทุกที”

“ก็ห้วงบ้าน ห่วงนา”

“ดีจริง ผมไม่เจอเจ้าเพชรกับลำตวนนานแล้ว คิดถึงเหมือนกัน” เดชสนับสนุน ทั้งสองคนเป็นลูกน้ำสำรวยที่วิ่งเล่นด้วยกันมาตั้งแต่เด็ก “แล้วจะไปกันเมื่อไหร่”

“เมื่อไหร่ดีล่ะ” แม่หันไปถามพ่อ

“คงอีกสามสี่วัน”

“ดีเลย จากทำน้ำวัดปากท่อนั่งเรือไปไม่นานก็ถึงแล้ว” แม่พูดด้วยสีหน้าดีใจแล้วบ้วนน้ำหมากลงกระโถน

“ถ้ามีเวลาจะถือโอกาสไปแม่กลองหรือไม่กี่ตำเนิน ไปเยี่ยมเพื่อนเก่าๆสักหน่อย” นายชมนึกถึงญาติและเพื่อนสนิทที่อยู่แถวนั้น

“ชักอยากให้ถึงวันไปเร็วๆ แล้วสิ” เดชพูดอย่างตื่นเต้นแล้วเหม่อมองไปยังท้องนาสีเขียวอ่อนที่ต้องลมพลิ้วไหวเป็นริ้วระลอกอย่างมีความสุข

๒

“ก่อนกลับไปประจวบต้องนัดกันอีก น่าจะมากินที่บ้านเอ็งนะ” เทพบอกเพื่อนรักขณะ देख กระโดดลงจากหลังม้าของโรงพักที่เทพขี่มาส่ง

“เออ ไม่ลืมแน่แต่กินที่อื่นดีกว่า บ้านข้ามันเหงาเกินไป” เดชแกล้งตอบ

“เอ็งคงอยากไปจิบยายหมวยในตลาดมากกว่าระมัง” เทพแหย่พร้อมกับหัวเราะก่อนจะกระตุกบังเหียนและกระแทกสี่ข้างม้าควบหายไปในความมืด

เดชลูบหัวเจ้าดำที่กระดิกหางเข้ามาหาก่อนจะเดินขึ้นบ้านซึ่งยังมีแสงไฟสลัวจากตะเกียง วันนี้เขาได้พบหน้าเพื่อนหลายคนจากการนัดหมายของอุดม ทุกคนสนุกสนานเฮฮากินเหล้าระลึกลงถึงความหลังกันอย่างมีความสุขกว่าจะเลิกมาได้เวลาก็ผ่านไปสี่ทุ่มกว่า

“เป็นไง กินเลี้ยงเสร็จแล้วหรือ สนุกไหม” พ่อเอ่ยถามลูกชายที่เดินพันหัวบันไดขึ้นมาพลงสูตยาสูบแดงวาบเข้าปอดแล้วพ่นควันขาว

“สนุกดี พ่อยังไม่นอนอีกหรือ”

“เอ็งไม่กลับ พ่อเลยนอนไม่ลง”

“นานๆ เจอกันทีก็ตีนะพ่อ นอกจากไอ้ดม ไอ้เทพแล้ว ยังมีเพื่อนเก่ามาอีกหลายคน”

“ถ้าเอ็งย้ายกลับมาเนี่ย พวกมันคงมาชวนไปกินทุกวันแน่” พ่อพูดยิ้มๆ

“ผมก็ว่าอย่างนั้น” เดชหัวเราะก่อนจะเดินเข้าห้องไปเปลี่ยนเสื้อผ้าเตรียมอาบน้ำ “แม่ไปไหนล่ะพ่อ”

“อยู่ในห้อง เพิ่งเข้านอนเมื่อครู่”

อาบน้ำจนสบายตัวแล้วชายหนุ่มก็มานั่งคุยกับพ่อใต้แสงสลัวของตะเกียงน้ำมันก๊าด

เสียงแมลงกลางคืนกรีดปีกร้องระงมจากหมู่ไม้ข้างบ้านทำลายความ

เงียบของรัตติกาล เหนือขึ้นไปห้องฟ้าคืนแรมประดับไปด้วยดวงดาวพราว
ระยิบ

เป็นความสุขสงบของชีวิตชนบทที่ชายหนุ่มชื่นชอบ

คุยกันพักหนึ่งสองพ่อลูกก็เตรียมตัวเข้านอนแต่ก่อนที่จะดับตะเกียงก็
มีเสียงเรียกจากหน้าบ้านพร้อมกับเสียงเจ้าดำเห่าขรม

“ลุงชม...ลุงชม...อยู่หรือเปล่า”

เจ้าของบ้านเพิ่งสายตามองฝ่าความมืดออกไปที่ลานหน้าบ้าน ชาย
สามคนยืนอยู่ คนหนึ่งกำลังประคองชายอีกคนซึ่งดูคล้ายคนป่วยหนักไม่มี
แรงเดิน

“อ๊องเพื่อนผมมันถูกงูกัด อยากให้ลุงหมอช่วยด้วย” เสียงชายที่
ประคองมาพูด เป็นที่รู้จักดีในย่านนี้ว่านายชมมีความรู้ด้านยาสมุนไพรจนมี
ชาวบ้านมาพึ่งพาให้ช่วยรักษาเป็นระยะ

“เอาเชือกรัดไว้หรือเปล่า” นายชมถามกลับไป

“รัดไว้ที่ขาแล้ว”

“ดีมาก เดี่ยวจะลงไปดู ขอหยิบยาก่อน” ผู้สูงอายุซึ่งทำหน้าที่หมอ
จำเป็นตอบไปโดยไม่สนใจว่าคนที่มาเป็นใคร สำหรับแกแล้วใครก็ได้ที่เดือดร้อน
แกเต็มใจช่วยเหลือ

“ใครนะพ่อ” เดชเดินออกมาชะเง้อดูที่ชานบ้าน

“ชาวบ้านแถวนี้ เพื่อนมันถูกงูกัด เดี่ยวจะเอาร่านไปรักษาให้มัน”

พ่อพูดจบก็เข้าไปค้นถุงใส่สมุนไพรในห้อง คนเจ็บถูกประคองมานั่งอยู่
ที่เชิงบันได เดชคุ้นเคยกับเหตุการณ์ทำนองนี้เพราะมักมีคนมาหาพ่อให้รักษา
เป็นประจำ บางครั้งเด็กตื่นยังต้องออกจากบ้านไปช่วยดูคนป่วย พ่อเป็นคน
มีเมตตาและพร้อมจะเสียสละเพื่อคนอื่นเสมอ

นายชมคว่ำยาได้ก็รีบลงบันไดไปดูคนเจ็บ

เดชยังไม่หวังจึงคิดว่าควรจะไปดูเสียหน่อยเมื่อพ่อมีอะไรให้ช่วย ชาย
หนุ่มขยับตัวจะลุกเดินลงไปก็เห็นพ่อเดินขึ้นบ้านมาด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

“ลืมนะไรหรือพ่อ” ชายหนุ่มถามอย่างแปลกใจ พ่อทำท่าอึ้งขงขณะขึ้น

มาถึงหัวบันไดมีคนเดินตามหลังมาติดๆ

“พ่อมิ่งลืมนี่นี่” เสียงกร้าวจากชายที่เดินตามหลังพ่อตั้งขึ้นแทนพร้อม กับยกปืนเล็งมาที่เดช

“อะไรกัน!” เดชตกตะลึงตัวชา นึกไม่ถึงว่าผู้ที่พาคนป่วยมาจะกลายเป็นโจรในเสี้ยววินาที เขาขยับตัวจะเข้าไปหาพ่อ แต่โจรอีกคนเดินมาผลัก ออกอย่างแรงจนเซถลาพร้อมทั้งตะคอกเสียงดัง

“มิ่งอยู่เฉยๆ ถ้ายังไม่อยากจะตาย”

“เดช อย่าขัดขืนลูก ยอมพวกมัน มันอยากได้อะไรให้มันไป” พ่อ ร้องเตือนลูกชายที่เริ่มได้สติและทำท่าจะขัดขืน

นายชมหันไปยังพวกโจรแล้วพูดเสียงพรั่า “อยากได้อะไรก็เอาไป ข้า เป็นคนจนไม่มีทรัพย์สินอะไรหรอก”

“เดี๋ยวก็รู้ว่าเอ็งพูดจริงหรือโกหก” เสียงตอบกลับจากคนที่ใช้ปืนนี้

เจ้าโจรที่แก่งเป็นคนป่วยหันไปตะโกนเรียกพรรคพวกอีกสองคนที่ชุมนุม อยู่ในเงามืดหลังกองฟางให้ขึ้นมาสมทบ

“คืนให้หัว ใครขัดขืนกูไม่เอาไว้” โจรร่างสูงใหญ่ลำสันหนวดเพิ่มท่าทาง เป็นหัวหน้าพูดเสียงกร้าวพลางส่ายปืนคาร์ไบน์ในมือไปมา จากนั้นก็ตรงเข้า ผลักนายชมให้เข้าไปในห้องขณะที่คนอื่นๆ กระจายกันไปทั่วบ้าน

หัวหน้าโจรกระแทกปลายปืนเข้าที่ชายโครงผู้สูงอายุแล้วตะคอกเสียงดัง

“มิ่งเพิ่งขายข้าวได้เงินมา เอามาเดี๋ยวนี้ ถ้าไม่ยอมเจ็บตัว”

“เข้าใจผิดแล้ว ข้าขายได้ก็จริงแต่ใช้หนี้ไปหมดแล้ว” เสียงตอบกลับ จากเจ้าของบ้าน

“โกหก!” ลั่นเสียงมันก็ยกพานท้ายปืนกระแทกหน้าท้องนายชมอย่าง แรงจนตัวอทรุดลงไปนอนหน้าบุดเบี้ยวด้วยความเจ็บปวด

“ไอ้สัตว์ ทำพ่อกู” เดชพุ่งเข้าไปใส่หัวหน้าโจรแม้จะเห็นหน้ามันไม่ถนัด แต่เขาก็เห็นรอยแผลเป็นยาวใต้ไฝผมตรงหน้าผากอย่างชัดเจน ก่อนจะปล่อย หมด พวกมันคนหนึ่งก็เตะเขาเต็มแรงจนเซถลาไปกองที่พื้นบ้าน อีกคนเข้า มาจับรวบแขนปล่อยให้คนข้างหน้าต่อย เดชโดนหมัดไปสองสามทีถึงกับล้ม

ฟูปลงกับพื้น

ในจิตสำนึกขณะมีนงและเจ็บบวด เขารู้สึกห่วงพ่อกับแม่ยิ่งนัก พอสติกลับคืนมาก็เห็นพวกมันคุมตัวแม่ออกมาจากห้อง

แม่ตื่นตระหนกด้วยนึกไม่ถึงว่าโจรจะบุกเข้าปล้นบ้าน

“อยากได้อะไรเอาไปเถิดพ่อคุณ แต่อย่าทำร้ายพวกเรา” แม่ร้องเสียงลั่นขณะตรงเข้าประคองเดชที่กำลังพุงกายลุกขึ้นอย่างยากเย็น

“ว้ายังไง ถ้ามันไม่บอกที่ซ่อนก็เตรียมตัวตายได้” หัวหน้าโจรจ่อปืนเข้าที่หัวหน้าชมซึ่งยังนั่งเงียบอยู่ “เร็วเข้า กูไม่มีเวลา อย่ายั่วกู หนึ่ง...สอง...”

“เงินอยู่ในโถงเล็กข้างถังข้าวสารในครัว อยากได้ก็เอาไป” เสียงแม่แทรกขึ้นก่อนจะหายไป

พ่อมีสีหน้าตกใจที่แม่พูดออกไป ท่าทางเสียตายเงินไม่น้อย

“ให้มันเอาไปเถอะ ไว้หาเอาใหม่” เดชร้องบอกพ่อ

“ดีมาก ถ้ายอมตั้งแต่ที่แรกพวกมันคงไม่เจ็บตัว ไอ้เฉ่าชม มึงมันโง่กว่าเมียเสียอีก” เสียงพูดอย่างเย้ยหยันตามด้วยเสียงหัวเราะของลูกน้อง

แม่จะพยายามทำใจแต่เดชก็ใจหาย ด้วยรู้ว่ามันเป็นเงินก้อนเดียวที่ครอบครัวสละหยาดเหงื่อสะสมไว้เป็นปีๆ

โจรรีบเข้าไปค้นในห้องครัวตามคำบอก ครู่หนึ่งมันก็เดินหัวถุงเงินออกมา นายชมมองไปที่ถุงเงินอย่างเสียตาย เงินหลายพันบาทจะช่วยครอบครัวได้มาก หัวหน้าโจรรับถุงเงินมาดูอย่างพอใจ นายชมเห็นได้โอกาสจึงค่อยๆ ขยับตัวเข้าไปใกล้ข้างฝาที่เห็บมิดพรวดไว้แล้วคว้ามัก้าไว้อย่างรวดเร็ว

“พ่อ อย่า..ปล่อยมัน” เดชร้องเสียงดังด้วยความตกใจ รู้ดีว่าสู้ไปก็เปล่าประโยชน์ไม่มีทางชนะ แต่เข้าไป พ่อตรงเข้าฟันไอ้โจรที่อยู่ใกล้สุด มันเหลือบมาเห็นก็เบี่ยงตัวหลบ แต่คมมีดก็โดนเข้าที่โคนแขนเลือดกระโดด หัวหน้าโจรเห็นเช่นนั้นก็โกรธจัด มันคำรามลั่น

“ไอ้แก่ พิษสงมากนัก!”

พร้อมกันนั้นก็ยกปืนเล็งแล้วลั่นไกทันที

“ปัง ปัง”

สิ้นเสียงปิ่นร่วงของเจ้าของบ้านก็ทรุดฮวบลงจมกองเลือดพร้อมกับเสียงหวีดร้องของนางซิ่น

กระสุนลูกที่ไม่สำคัญ ชายสูงอายุพยายามประคองกายลุกขึ้นด้วยสีหน้าเจ็บปวด

หัวหน้าโจรมองอย่างสะใจแล้วเดินเข้าไปดูลูกน้องที่กุมแผลหน้าตาบาดเจ็บ “ไอ้ฉัน มึงเป็นไงบ้าง”

“ไม่เป็นไร พอทนได้” ไอ้ฉันขบขรามแน่นข่มความเจ็บปวด มีเลือดไหลออกจากง่ามนิ้วมือที่กุมแผลย่อยเป็นทาง หัวหน้าโจรเดินหน้าถ่มทิ้งเข้ามา ยังร่างนายชมแล้วยกปืนประทัดขึ้นทำท่าจะยิงซ้ำ

“อย่ายิง ฉันไหวล่ะ” นางซิ่นโผล่เข้าไปกอดขามัน

“ผิวมึงสมควรตาย!” เจ้าของเสียงตะคอกกลับสีหน้าบ่งบอกความอามหิตก่อนจะสะบัดขาแล้วเตะนางจนถลาไปกองกับพื้น

เดชขยับจะเข้าไปช่วยพ่อ แต่เข้าไป โจรร้ายยิงซ้ำไปยังร่างนายชมที่กำลังพยายามยันกายลุกขึ้น

“ปัง”

ชายสูงอายุสะดุ้งสุดตัวแล้วนอนเงียบจมกองเลือดท่ามกลางเสียงหวีดร้องของผู้เป็นเมีย

“พ่อ!” เดชร้องแล้วถลันเข้าไปประคองพ่อพร้อมๆ กับแม่

พ่อเผยอตามองเดชและแม่ชนิดหนึ่ง บีบมือคนทั้งคู่แน่นขณะพยายามสุดลมหายใจเฮือกสุดท้ายก่อนจะสิ้นใจ

เหมือนหัวใจจะหลุดลอย ชายหนุ่มตกตะลึงกับภาพเบื้องหน้า มันเป็นการพรากคนที่เขารักและบูชาอย่างเลือดเย็นต่อหน้าต่อตา

เดชหันไปมองไอ้คนยิงอย่างเจ็บแค้นขบขรามเป็นสันนูน “มึงฆ่าพ่อกู”

“พ่อมึงดิ้นรนเองช่วยไม่ได้ ตายเสียก็ดี” ไอ้คนหน้าบากมือยิงแสยะยิ้มอย่างไร้เมตตา

“ไอ้...” เดชพุ่งเข้าหาอย่างลืมหิว แต่ถูกลูกน้องไอ้หน้าบากที่คุมเชิงอยู่ฟาดด้วยพานท้ายปืนที่หัวจนทรุดลงกับพื้น

ท่ามกลางความมึนงงและเจ็บปวดรวดร้าว เขาได้ยินเสียงลูกน้องพูดกับนายว่า “พี่เมฆไม่คั่นในห้องเพิ่มอีกหรือ”

“ไม่ต้อง ไม่มีเวลาแล้ว อย่าลืมหันตัวไปด้วย” พุดจบเจ้าหน้าที่บากก็หันไปบอกลูกน้อง

“พุงไ้อ้ผันลงไป เผาบ้านมันเป็นบทเรียน รีบเร็ว เตียวพ่อมึงมา”

ไ้อ้เมฆบอกลูกน้องแล้วหิ้วถุงเงินเตรียมลงจากบ้าน ก่อนลงบันไดก็หันมามอง देखกับแม่ที่กำลังกอดร่างซุ่มเลือดร่ำให้พร้อมกับพุดเสียงกร้าว

“กูไม่ฆ่าพวกมึงก็บุญเท่าไรแล้ว ถ้าแจ้งตำรวจ กูจะกลับมาฆ่าให้สิ้นจำไว้”

ลูกน้องคนหนึ่งประคองเจ้าผันลงบันได อีกคนเอาน้ำมันรดไปทั่วแล้วขว้างตะเกียงใส่ ครูเดียวไฟก็ลุกโชติช่วงแดงฉาน

ดูลูกน้องต้อนวัวออกจากคอกแล้วไ้อ้หน้าบากก็ตะโกนเสียงดัง “ไ้อ้เสื่อถอย!”

จากนั้นก็พาลูกน้องเดินหายลับไปในความมืด

* * *

देखกับแม่ช่วยกันอุ้มร่างพ่อลงจากบ้านให้พ้นจากไฟซึ่งกำลังลามเลียอย่างรวดเร็ว เสียงไม้ไหม้ไฟดังเปรี้ยะๆ พร้อมกับกลุ่มควันลอยโขมง ลมตึกกลางทุ่งที่พัดโกรกทำให้ไฟไหม้ไหม้ลุกลามอย่างรวดเร็ว

ชายหนุ่มมองบ้านที่กำลังถูกเปลวไฟเผาผลาญอย่างเจ็บปวด เปลวเพลิงลุกแดงฉานในความมืดพร้อมกับควันสีเทาดำลอยโขมงขึ้นฟ้า เขาหันมามองร่างซุ่มเลือดของพ่อที่นอนไร้วิญญาณและแม่ที่ซบหน้าร้องไห้คร่ำครวญกับร่างพ่ออย่างไม่เชื่อสายตา

ไม่ยากเชื่อว่าภาพที่เห็นจะเป็นความจริง

ไม่กี่นาทีก่อนหน้านี้ยังได้พุดคุยกับพ่ออยู่ในบ้านอันอบอุ่นแสนสุข แต่วินาทีนี้โลกทั้งโลกเหมือนจะพังทลายลงต่อหน้า เขาทรุดตัวลงกอดพ่อแล้วพร่ำรำพันอย่างลืมหิน

ความสุขช่างมีอายุสั้นนัก จากไปราวติดปีก จากนั้นไปความทุกข์ระทม

จะติดตัวแบกไว้ก็ยาวนาน

ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้นมองภาพบ้านซึ่งกำลังสูญสลายอยู่ภายใต้พระเพลิง
ที่กำลังลุกไหม้ กรามขบเป็นสันนูนด้วยเพลิงแค้น

ภาพนั้นดูพร่าเลือนหลังมาน้ำตาที่เอ่อล้น แสงไฟบูบวบบจากบ้านเผา
ให้เห็นใบหน้าเหยี่ยวเกรี้ยวคุดันของชายหนุ่ม

เขาพูดเสียงกร้าวท่ามกลางไอร้อนระอุและเสียงร้องไห้คร่ำครวญราวกับ
จะขาดใจของแม่

“ผมสัญญาว่าจะแก้แค้นให้พ่อ จะตามล้างพวกมันทุกที่ไม่ว่าจะไปซุก
อยู่ที่ไหน ขอให้พ่อไปตีเถิด”

๓

การจากไปของพ่อสร้างความโศกเศร้าให้กับทุกคน เทพ อุดม และเพื่อน ๆ มาช่วยงานศพอย่างแข็งขันทุกวัน

ตำรวจเข้ามาสืบสวนอยู่พักหนึ่ง เรื่องก็ยังไม่คืบหน้า เดชจึงไม่คิดจะฟังเจ้าหน้าที่แต่เพียงอย่างเดียว และพยายามสืบหาพวกโจรที่ปล้นบ้านด้วยตนเอง

เขาให้หมู่เทพและอุดมช่วยสืบหาพวกโจรด้วย เพราะทั้งสองคนอยู่ที่ปากท่อตลอดมา และรู้จักคนมาก

“ข้าเดาว่าพวกมันไม่น่าจะเป็นคนย่านนี้ อาจมาจากหมู่บ้านที่ห่างออกไปทางชายแดนพม่า” เทพพูด

“ข้าก็คิดเหมือนเอ็ง ต้องปล้นไกลบ้านมันพอควรเพื่อไม่ให้คนจำได้”

“ข้าจะช่วยสืบอีกแรงไม่นานคงรู้ ขอให้เอ็งใจเย็นๆ กฎหมายจะให้ความเป็นธรรมเอ็งแน่”

ก่อนหน้านั้นเดชตั้งใจจะลาออกจากราชการเพื่อมาอยู่กับพ่อแม่ เพราะมีโรงเรียนราษฎรในตัวเมืองราชบุรีพร้อมรับเขา แต่ถึงคราวเคราะห์มาเกิดเหตุร้ายขึ้นเสียก่อน

สมองครุหนุ่มมีนงไปหมดไม่รู้จะทำอย่างไรดีกับชีวิต แต่ที่แน่ๆ นับแต่วันนี้เขาจะอยู่เคียงข้างคอยดูแลแม่ตลอดไป

ขณะสืบหาพวกโจรปล้นบ้านชายหนุ่มก็หาทางชายที่เดินไปด้วยเพื่อย้ายไปอยู่ที่อื่น เขาไม่อยากจะสร้างบ้านหลังใหม่บนที่ดินเดิมเพราะภาพของพ่อยังตามหลอนอยู่เกือบทุกลมหายใจ แม่เองก็อยากไปให้พ้นแม่จะเสียดายผืนดินซึ่งตกทอดมาและบอกเดชว่าหลังจากงานศพจะไปอาศัยน้ำสำรวยสักกระยะหนึ่งก่อนหาทางขยับขยายต่อไป

ช่วงที่ยังต้องสะสางเรื่องจำเป็นต่างๆ แม่กับเดชได้ไปอาศัยอยู่กับญาติ

พ่อที่วังมะนาว เมื่อเสร็จเรื่องแล้วก็จะไปบ้านกอไผ่ของน้ำสำรวทันที

* * *

งานศพพ่อผ่านไปไม่ถึงเดือน

“เดช ข้าพขอได้ข่าวมาบ้าง” เทพบอกกับเดชวันหนึ่งที่นัดเจอกันในร้านอาหารซึ่งไม่มีลูกค้าอื่นที่วังมะนาว

“จริงรี” ชายหนุ่มจ้องมองเพื่อนอย่างตื่นเต้น มันเหมือนงมเข็มในมหาสมุทรมาโดยตลอด “พวกมันเป็นใครหรือ”

“สงสัยว่าจะปลุกน้องกำนันเอี่ยมบ้านดงมะเกลือ น้องชายกำนันเป็นตำรวจ ชื่อจ่าอาจ ทำงานที่เดียวกับข้า” เทพพูดด้วยสีหน้ามั่นใจ

“บ้านดงมะเกลือหรือ แถวนั้นยังเป็นป่าดงอยู่เลย ไม่ค่อยมีผู้คนเท่าไร ถ้ามีก็เป็นพวกกะเหรี่ยง”

“ใช่ ห่างจากตัวอำเภอไปไกลพอดู”

“อยู่ไกลอย่างหัก” เดชลูบคางไปมา เขาเคยไปเที่ยวป่าแถวนั้นกับเพื่อนนานมาแล้ว

“แถวนั้นละ” เทพยกหน้าพลาจทอดสายตาผ่านทุ่งกว้างไปยังเทือกเขาสีน้ำเงิน “ข้าเคยไปตรวจท้องที่กับผู้กองเลยให้ลูกน้องปลอมตัวไปสืบให้แน่ชัด มันยืนยันว่าเป็นไอ้เมฆแน่ที่ปล้นบ้านเอ็ง แถมลูกน้องชื่อเจ้าผัน บาดเจ็บตรงตามทีเอ็งบอก มันบอกใครๆ ว่าไปทะเลาะกับนักเลงแถมเขาย้อยแล้วโดนฟันมา”

“เป็นมันแน่แล้ว” เดชกัดฟันกรอด ภาพคืนนั้นยังแจ่มชัด

“กำนันเอี่ยมมีพวกมาก อิทธิพลไม่น้อย”

“ไม่น่าเชื่อว่าพวกมันจะมีลูกพี่เป็นกำนัน แถมน้องกำนันยังเป็นตำรวจเสียอีก” เดชพิมพ์้า ออดหนักใจเรื่องการติดตามจับกุมไม่ได้ จิตใจร้อนรุ่มไปด้วยความแค้น

“พวกมันมีปัญหาอะไรกำนันมักคอยช่วยจนชนะคดี ไม่รู้ว่ารู้เห็นเป็นใจหรือเปล่า”

“ยากที่จะรู้ แต่เอ็งมั่นใจนะว่าไม่ผิดคน” เดชถามย้าเพื่อความแน่ใจ

“ไม่ผิดแน่ ไอ้เมฆเป็นคนซื่อกุเคยเจอข้อหาปล้นฆ่าแล้วสูัดิจจนหลุด
มันหายเงิบไปพักใหญ่ไม่นึกว่าจะออกมาก่อกรรมทำชั่วอีก”

“กฎหมายอ่อนแอไม่เด็ดขาด คนร้ายถึงเหิมเกริม ขนาดรู้แน่ชัดยัง
เอาผิดได้ยาก แถมยามถูกลงโทษก็มีอภัยโทษ ลดโทษตามมาอีกราวกับคดี
ที่ก่อเป็นเรื่องเล็กน้อยขอถนอถนอมได้ หยื่อตายไปแล้วก็ตายไปช่วยไม่ได้ ทุก
ครั้งที่ลดโทษให้คนชั่วมีใครคิดถึงความรู้สึกของครอบครัวเหยื่อผู้สุจริตบ้าง
มันเหมือนกับซ้ำเติมกัน” เดชระบายความอัดอั้นหน้าหน้า

“ถึงอย่างไรบ้านเมืองก็ยังมีชื่อมีแป” เทพปลอบเมื่อเห็นสีหน้าเพื่อน
“เอ็งต้องใจเย็นๆ นะเดช รอให้กฎหมายจัดการ”

“จะจัดการอย่างไร ดุคดีเก่าๆ ของมันสิ สู้อจนหลุด”

“ก็จริงของเอ็ง” เทพอึ้ง รู้สึกท้อแท้ในสิ่งที่เพื่อนพูด “คิดแล้วเหนื่อย
ตำรวจหาหลักฐานแทบตาย เสี่ยงชีวิตก็เสี่ยง ผลสุดท้ายผู้ต้องหาหลายคน
สูัดิจจนหลุด ที่ติดคุกเขาเข้าจริงก็ติดไม่กี่ปีไม่สมกับกรรมชั่วที่พวกมันก่อไว้
ออกจากคุกก็กลับมาปล้นฆ่าอีก ไม่เข็ดหลาบ คนดีๆ อย่างพ่อเอ็งจึงต้องรับ
กรรม”

“ใช่ คนสุจริตต้องตกเป็นเหยื่ออย่างไม่ควรจะเป็นจากความเมตตาของ
กฎหมาย คนอย่างไอ้เมฆมันควรจะอยู่ในคุกมานานแล้ว” เดชหน้าเครียด

“กฎหมายกลายเป็นเกราะกำบังให้คนชั่วโดยไม่ตั้งใจ” หมู่เทพพยักหน้า

“น่าเศร้าใจนัก” เดชเหม่อมองไปยังขอบฟ้าที่พระอาทิตย์ใกล้ลับเหลี่ยม
เขา ความขมขมขมขมอย่างกรายเข้ามาให้ความรู้สึกอ้างว้างโดดเดี่ยว

เทพมองเพื่อนด้วยความเห็นใจ “แต่เอ็งคงไม่ถ้อป็นไปไ่ลึงมันนะ”

“ไม่หรอก” เดชตอบไม่เต็มเสียง

ชายหนุ่มตัดลิ้นใจไม่ถูกว่าจะทำอย่างไร ใจหนึ่งอยากบุกเข้าไปฆ่าพวก
มันด้วยมือตัวเอง แต่อีกใจหนึ่งก็กลัวติดคุกเสียอนาคตและหากเป็นเช่นนั้น
ใครจะคอยดูแลแม่

ไม่อยากเชื่อว่ากฎหมายจะทำอะไรพวกมันได้ คงขึ้นโรงขึ้นศาลหลาย
ครั้งนานเป็นปีและจบลงที่พวกมันพ้นผิดหรือได้รับโทษที่เบาเกินไป

โอกาสที่จะเห็นพวกมันได้รับโทษทัณฑ์สาสมกับความชั่วความโหดที่ก่อ
นั้นยากเย็นแสนเข็ญนัก!

* * *

แยกกับเพื่อนรักมา เดชรู้สึกสับสนในความคิด ความแค้นยังซ่อนลึก
รุนแรง แม้รับปากกับเทพให้รอกฎหมายจัดการแต่ใจก็ยังไม่ยอมรับ

แต่นึกภาพไอ้เมฆกับพวกเดินหน้าตาสดชื่นออกมาจากศาลหลังฟังคำ
พิพากษาเดชก็แทบทนไม่ได้เสียแล้ว

ภาพคือนั้นยังสร้างความเจ็บปวดรวดร้าว น้ำตาแทบหลั่งออกมาเป็น
สายเลือด เขาไม่ใช่ผู้บรรลุลหรรณ ยังมากด้วยกิเลส อยากเห็นพวกมันได้รับ
การลงโทษที่เฉียบขาดรุนแรงทันตาเห็น

แม้แค่ชีวิตแลกชีวิตก็ไม่คุ้มกันแล้วเพราะชีวิตหนึ่งคือสุจริตชน อีกชีวิต
คือสัตว์นรกที่เป็นภัยสังคม เขาต้องการเห็นโทษที่สาสม นั่นคือโทษประหาร
กุดหัวคนชั่ว...ซึ่งเขาไม่เชื่อว่ากระบวนการทางศาลจะให้ได้

เขาอยากกำจัดมัน พิพากษาด้วยมือตนเองเพื่อที่สุจริตชนจะได้มีชีวิต
อย่างสงบสุขและปลอดภัยจากน้ำมือคนโฉดหนักแผ่นดินเหล่านี้

กฎหมายไม่ต้องการให้มีคำว่า ‘แก้แค้น’ แต่ต้องการลงโทษโดยเปิด
โอกาสให้คนชั่วได้สำนึกผิดและกลับตัว...รอไปเถิด

“กฎหมายทำอะไรพวกมึงไม่ได้ กฎนี้จะจัดการเอง” เดชคำรามกับ
ตนเอง

เขาตัดสินใจแน่วแน่แล้วหลังนั่งคิดนอนคิดมาหลายวัน

* * *

ความมืดเข้าครอบคลุมนได้ไม่นาน เดชผูกผ้าไว้ในที่ยากต่อคนเห็นแล้ว
เดินลัดเลาะป่าโปร่งดงไม้ไปซุ่มอยู่ข้างบ้านกำนันเอี่ยมผู้มีอิทธิพลแห่งบ้าน
ดงมะเกลือ กำนันนักพัฒนาและมีผลงานดีในสายตาของทางการ

ก่อนถึงบ้านกำนันไม้ก็ร้อยเมตร แสงไฟรับแวมที่เล็ดลอดออกมาจาก
ดงตาลแถวนั้นทำให้ชายหนุ่มหยุดชะงักและตัดสินใจหมอบคลานเข้าไปแอบดู
ใกล้ๆ

ชายสามสี่คนนั่งคุยกันอยู่ข้างกองไฟ ถัดไปเป็นคอกวัวที่คล้ายทำให้
ชั่วคราว ในคอกมีวัวขังอยู่ห้าหกตัว สองตัวในนั้นคือเจ้าเขาเก และเจ้า
หัวต่าง วัวของเขานั่นเอง จำได้แน่ไม่มีพลาด

จากภาพที่เห็น คนกลุ่มนี้เป็นพวกโจรแน่นอน!

ในใจร้อนรุ่มและตื่นเต้น ไม่นึกว่าจะมาเจอกลุ่มโจรที่ฆ่าพ่อ มันคง
ชะล่าใจไม่คิดว่าจะมีคนบุกป่าฝ่าดงข้ามถิ่นเข้ามา

“ขอบคุณพระที่บันดาลให้กูเจอพวกมึง”

เดชพึมพำกับตัวเองแล้วอาศัยความมืดค่อยๆ คืบคลานเข้าไป ปีน
ลูกซอกพอกที่เอวทำให้อุ่นใจขึ้น เขาอยากรู้ว่าในกลุ่มคนที่เห็นมีไอ้เมฆอยู่
หรือไม่ และพวกมันคุยอะไรกัน

“พี่เอี่ยม เมื่อไรจะขายวัวได้ ข้าจะได้เอาเงินไปแต่งเมียเสียที” คนที่
กำลังเติมฟืนใส่กองไฟพูดขึ้นแล้วมองไปที่ชายวัยกลางคนหน้าดูท่าทางนักเลง
เดชมันใจว่าต้องเป็นกำนันเอี่ยม

“หากันซื้อได้แล้ว อีกไม่กี่วันมันจะเอาเงินมาให้”

“ดีจริง ถ้าคืนนี้ได้มาอีกจะได้รวมขายเสียทีเดียวเลย”

“ขึ้นกับไอ้เมฆว่ามันจะทำได้แค่ไหน เดียวนี้บางบ้านไม่ใช่จะเข้าปล้น
ได้ง่ายๆ มันเตรียมรับมือไว้เหมือนกัน” กำนันเอี่ยมพูดแล้วอวดบุหรี่ปันควัน
ขาว

“จริงของพี่” อีกคนสูบยาสูบแดงแล้วพูดต่อ “ไอ้ผีนัยงพลาดถูกไอ้ชม
พินแขนแทบขาด พี่เมฆเลยส่งไอ้บ้านั้นไปเมืองผีเลย สมน้ำหน้า”

“ก็สมควรแล้ว ชี้เหนียวไม่เข้าเรื่อง” เสียงกำนันเสริมกิ่งเยาะ “กูรู้ว่า
มันขายวัวได้เงินไม่น้อย ยังมีอีกหลายคนที่ขายวัวได้ อีกไม่นานเงินจะ
เป็นของพวกเราทั้งหมด”

เดชขบกรามเป็นสันนูนเมื่อได้ยินพวกมันพูดถึงพ่อ มือกำด้ามปืนแน่น
โดยไม่รู้ตัว ภาพคืนนั้นยังติดตาไม่จางหายราวกับเกิดขึ้นเมื่อวันวาน แน่ชัด
แล้วว่ากำนันเอี่ยมรู้เห็นเป็นใจ แต่ใครเล่าจะมาเป็นพยาน ไม่มีทางเลยที่
กฎหมายจะยื่นมือเข้ามาจับตัวการใหญ่ได้ คิดแล้วเจ็บใจนัก

ชายหนุ่มคิดจะถอยกลับไปก่อน จะสู้กับโจรหลายคนต้องพร้อมกว่านี้
ใจหนึ่งก็อยากเข้าแจ้งตำรวจแต่ก็กลัวว่าข่าวจะไปเข้าหูกำนันเสียก่อน

ลูกชวานาผู้โชคร้ายค่อยๆ คลานถอยหลังห่างออกมาแล้วขยับตัวลุกขึ้น
แต่เท่าเจ้ากรรมด้นเหยียบโดนกิ่งไม้แห้งหักเสียงดัง!

พวกโจรหันมายังต้นเสียงทันที ลัษฏาตัญญาณะวังภัยทำให้รู้ว่ามีส่วน
ปกติเกิดขึ้น

“มีคนอยู่แถวนี้! ไอ้จ้ง เร็ว ออกไปคูชิ” กำนันพูดเสียงเข้มพร้อม
ควักปืนสั้นออกจากเอว

“คืนให้ทั่ว อย่าให้มันรอดไปได้” คนชื่อจ้งบอกเพื่อนอีกคนพร้อมคว่า
ปืนคาร์ไบน์เดินอย่างระวังตรงมายังจุดที่เดซหมอบอยู่ พลางสอดสายสายตา
ฝ่าความมืดไปรอบๆ

“อาจเป็นกระต่ายก็ได้พี่เอี่ยม” โจรคนหนึ่งพูดขึ้นทำท่าชี้เกียดไม่ใส่ใจ

“กระต่ายพ่อมึงสิ ไม่หักดังขนาดนี้ ไปเร็ว ออกไปหาให้พบ ไม่รู้ว่า
มันได้ยีนอะไรบ้าง”

โจรสามคนรวมทั้งกำนันพากันย่องฝ่าความมืดมายังจุดที่เดซยืนหลบ
อยู่หลังดงสะแก มือของชายหนุ่มเย็นเฉียบ ใจเต้นตุ้มตุ้ม ไม่คาดคิดว่า
พวกมันจะรู้ตัว ถ้าหนีไม่พ้นก็ขอสู้อย่างเสียตายที่ไม่มีไอ้เมฆอยู่ในกลุ่มนี้ด้วย

“นั่นใครวะ ออกมาเสียดีๆ แล้วกูจะไม่เอาเรื่อง” เสียงกำนันร้องขึ้น
เมื่อเหลือบเห็นร่างคนหลบวูบเข้าหลังต้นมะขามติดดงสะแก

“พวกเราล้อมมันไว้ อย่าให้หนีไปได้” ไอ้จ้งตะโกนบอกพวกอีกสองคน
พร้อมกับสายปืนไปมา ภายใต้ความมืดมันเห็นเป้าหมายไม่ชัดเจนจึงไม่กล้า
ผลิผลามแม้จะมีอาวุธที่เหนือกว่า

เดซพยายามถอยหนีแต่ดูยากที่จะรอดพ้น

เขาปฏิบัติตนว่าจะไม่ยอมให้พวกมันจับได้ง่ายๆ เป็นอันขาด เขาต้องมี
ชีวิตอยู่เพื่อแก้แค้นให้พ่อ

* * *

ชายหนุ่มจ้องเขม็งไปยังร่างกำนันซึ่งกำลังใกล้เข้ามาขณะที่พวกโจร

พยายามตีวงล้อม ก่อนตัดสินใจว่าจะหนีได้อย่างไร กำหนดก็เหลือบมาเห็น
พอดีแล้วร้องตะโกน

“มึงออกมามอบตัวกับกูเสียที ไอ้โจร”

“มึงสิไอ้หัวหน้าโจร” เดชตะโกนสวน เมื่อหนีไม่พ้นก็พร้อมจะชนเหล็ก
“วันนี้กูจะเอาชีวิตมึง”

กำหนดนั้นกระสุนยิงใส่แต่ไม่ถูก จอมปลวกข้างๆ ถูกกระสุนกระจายฟุ้ง
เดชยิงสวนไปทันที อย่างน้อยก็อุ่นใจที่ชัยภูมิหลังต้นไม้ได้เปรียบพวกมันที่
ต้องเดินเข้ามาจากป่าโปร่งและที่โล่ง

“ยอมแพ้เสียทีแล้วมึงจะรอด” กำหนดตะโกนเสียงกร้าว

เดชก็หลบเข้าโคนไม้ขณะเจ้าจยังใส่ เขาเริ่มพะวักพะวงหลังบรรจุ
กระสุนเพราะพวกมันพยายามจะโอบปิดทางหนี

แทนที่จะถอย เขาตัดสินใจอาศัยความมืดและดงหญ้าสูงคลานสวน
เข้าหากำหนดพร้อมแลกชีวิตด้วย

กำหนดเอี่ยมเดินอย่างสามชุกเข้ามาอย่างย่ำใจ พอเห็นอีกฝ่ายมา
ปรากฏอยู่เบื้องหน้าก็ตกใจ ชัยบจะเหนียวไกแต่เข้าไป เดชยิงใส่ทันที

“ปัง”

“โอ๊ย! กูถูกยิง” กำหนดร้องลั่นเอามือกุมหัวไหล่แล้วทรุดลงนั่งพร้อม
กับคลานไปหลบหลังต้นไม้

“พี่กำหนด เป็นยังไงบ้าง” จงมองลูกพี่ด้วยความเป็นห่วง

“พอทนไหว...ล้อมไว้ อย่าให้มันรอดไปได้” กำหนดกัดฟันแข็งใจตะโกน
สั่งลูกน้อง

เดชหันไปตวลปืนกับเพื่อนเจ้าจที่วิ่งเข้ามาช่วยอย่างไม่กลัวตาย

“ปัง” กระสุนลูกซองฟุ้งโดนมันที่ขาล้มลงแต่เขาเองก็ถูกกระสุนที่
หัวไหล่เลือดอาบ เดชพุ่งเข้าคว้าปืนคาร์ไบน์ของโจรที่ตกอยู่ แล้วยกขึ้น
กราดยิงใส่จนพวกโจรต้องรีบกระโดดเข้าไปหลบหลังเนินดิน

เจ้าจเห็นหน้าเดชเต็มตาแม้ชั่วแวบเดียวก็จำได้ มันร้องเสียงดัง

“มึง...มึงลูกไอ้หม กูจำได้ มึงมาหาที่ตายแท้ๆ” พูดจบก็หันไปบอก

พวก “ไปตามพวกเรามา”

เจ้านั้นรีบลุกขึ้นวิ่งหายไปในความมืดปล่อยให้ไอ้จ้งกับพวกมันอีกคนคุมเดชไว้ไม่ให้ผละหนีไปได้

เดชรู้ตัวดีว่าต้องพยายามไปจากที่นั่นให้เร็วที่สุด แต่สภาพที่โล่งข้างๆ ทำให้ถอยออกไปไม่ได้เพราะจะกลายเป็นเป้ากระสุนทันที

พักใหญ่ก็มีคนวิ่งมาสามคน ที่น่าแปลกใจก็คือ หนึ่งในนั้นเป็นตำรวจในเครื่องแบบ

“พี่อ้อจ มีคนพยายามขโมยวัวพวกข้า เราล้อมมันไว้อยู่หลังดงไม้หนักระวังหน่อย” เสียงเจ้าจ้งตะโกนบอกตำรวจ เดชหันรื้อนผ่าวด้วยความโกรธที่มีมันพลิกเรื่องและยึดเดียดให้เขาเป็นโจร ตำรวจคนนี้เขาเดาว่าคือ จ่าอ้อจ น้องชายกำนันนั่นเอง

“มันมีแค่คนเดียว ไปไม่รอดหรอก ยิ่งกตไว้อย่าให้เหยหัวได้” จ่าอ้อจตะโกนเสียงเหี้ยมพร้อมกราดปืนนำทางจนเดชต้องก้มหัวซุกอยู่หลังโคนไม้

“ไอ้อ้อจ ระวังด้วย มันมีปืน” เสียงกำนันเอี้ยมร้องบอกน้องชาย

ครูหนุ่มเข้าใจได้ทันทีที่พวกมันอุปโลกน์ให้เป็นขโมย นี่คือการฆาตกรรมที่จะฆ่าเขาโดยไม่ต้องติดคุกนั่นเอง!

พวกมันรุกเข้ามาถึงจุดที่ชายหนุ่มหมอบซุ่มอยู่อย่างไม่ระวังนักด้วยเห็นว่ากำลังเหนือกว่า กระสุนของอีกฝ่ายฉีกเปลือกไม้เหนือหัวและคันทนาข้างกายกระจุก กลิ่นดินปืนคลลคลั่งมาตามลม เดชเห็นความตายรออยู่เบื้องหน้า เขากำปืนในมือแน่นตั้งใจจะขายชีวิตให้แพงที่สุด ภาพพ่อกับแม่ปรากฏขึ้นความกลัวจางลงกลายเป็นความกล้า ชายหนุ่มขบกรามแน่นสายตาจ้องเขม็งไปรอบๆ อย่างระแวงภัย

คนที่วิ่งนำหน้าเข้ามากราดยิงอย่างบ้าดีเดือด เดชเหนียวไถยงสวนทันที

“โอ๊ย!” ร่างนั้นสะดุ้งเฮือกล้มคว่ำเมื่อสิ้นเสียงปืน

“พี่อ้อจ!” โจรที่อยู่ใกล้ร้องอย่างตกใจแล้วรีบเข้าไปประคอง อีกสองคนยิงใส่เดชแล้วเข้าไปช่วย

ครู่หนึ่งพวกมันก็ร้องเสียงดัง “มันฆ่าพี่อาจ”
เสียงก้านนอเอี่ยมร้องอย่างคลั่งแค้น “มึงฆ่าน้องกู วันนี้มึงตายแน่”
เดชะถือโอกาสที่พวกมันตกตะลึงรีบคลานฝ่าความมืดแล้ววิ่งลัดเลาะ
หุ่ไม่ตรงไปยังฆ่าที่ผูกไว้ทันที

ลมพัดแรงสะบัดกิ่งใบไหวเอนคล้ายอารมณ์โกรธเกรี้ยวเบี่ยงหลัง ชาย
หนุ่มรู้สึกเย็นเยือกขณะกระแทกสีข้างฆ่าตะลุยมืดและท่องทุ่งไปข้างหน้า

ไม่น่าเชื่อว่าเพียงเสี้ยววินาทีชีวิตกลับพลิกผัน เขากลายเป็นฆาตกร
ฆ่าน้องชายก้านนอเอี่ยมไปแล้ว!

และที่สำคัญคนที่เขาฆ่า...เป็นตำรวจ!

ภาพที่ตนเองถูกวิสามัญเด่นชัด

เขายังไม่อยากตาย

เรื่องมอบตัวสู้คดีต้องตัดทิ้งไปก่อน

ตอนนี้ต้องหนี...หนีอย่างเดียวเท่านั้น